

MINH HÀ: VŨ ĐIỆU CUỘC ĐỜI: 60 NĂM MỤC ĐÍCH, SỨC MẠNH VÀ NIỀM VUI

— INTERVIEWED BY **BUT TRE** / PHOTOS COURTESY OF **MINH HÀ**

VŨ ĐIỆU CUỘC ĐỜI: 60 NĂM MỤC ĐÍCH, SỨC MẠNH VÀ NIỀM VUI

Trong không khí ấm áp của mùa Tạ Ơn tháng 11, chúng ta cùng lật những trang báo Bút Tre để tôn vinh một gương mặt đáng được vinh danh của cộng đồng người Việt tại Arizona: chị Minh Hà. Đánh dấu cột mốc tuổi 60 đầy rạng rỡ, hành trình sống của chị là một minh chứng đẹp đẽ cho sự kiên cường và lòng bao dung. Từ việc xây dựng sự nghiệp kỹ sư, kiên trì hoàn thành chương trình Thạc sĩ giữa những biến động của cuộc sống, đến hành trình một mình nuôi dạy hai con gái suốt 14 năm, cho đến vai trò lãnh đạo cộng đồng và đồng sáng lập Vũ đoàn Serenity, chị Minh Hà luôn sống trọn vẹn với tinh thần cống hiến. Giờ đây, chị sánh bước cùng anh Mike, chồng chị, tiếp tục mang niềm đam mê vũ đạo và nguồn năng lượng tích cực đến mọi người. Hãy cùng chúng tôi điểm lại những chương đời đầy cảm hứng của một người phụ nữ trọn vẹn với "Mục Đích - Sức Mạnh - Niềm Vui".

NGUỒN CỘI & TUỔI THƠ

Bút Tre (BT): Nhìn lại tuổi thơ và những năm tháng đầu đời, những giá trị cốt lõi hay kỷ niệm nào thời thơ ấu đã hình thành nên một Minh Hà đầy nghị lực và luôn hướng về cộng đồng như ngày hôm nay?

Minh Hà (MH): Tôi sinh ra và

Ra trường Thạc Sĩ

(Từ trái sang phải) **Tại trại tị nạn - hai chị em tắm sông; Với các bạn học chung trung học; Cùng cô bạn thân người Thái**

(Từ trái sang phải) **Ba mẹ con; Ba mẹ con đi du lịch; Cùng con gái lớn tại văn phòng trong ngà "Bring Your Kid to Work"**

lớn lên tại Sài Gòn. Sau năm 1975, cuộc sống gia đình tôi thay đổi rất nhiều. Bố phải đi học tập cải tạo, một mình má phải bươn chải buôn bán để nuôi bảy người con và bà ngoại.

Ngày ấy, má tôi đi buôn, mang hàng hóa từ thành phố này sang thành phố khác. Mỗi lần má tôi đi lấy hàng về, anh em chúng tôi xúm lại phụ má khuân vác, dỡ hàng. Tôi còn nhớ những lần má phải đi xe lửa đường dài, hai anh em tôi đạp xe lên nhà ga xe lửa trước. Anh tôi cõng tôi trên lưng để tôi trèo qua tường vào bên trong, chạy lên toa xe giữ chỗ cho má. Vì nếu đợi đến lúc mở cửa, hành khách ùa vào rất đông, nhiều khi má tôi phải đứng suốt mấy tiếng đồng hồ.

Những ngày má tôi đi buôn xa, anh em tôi ở nhà trông coi quầy bán kem và nước đá để có thêm nguồn thu nhập vì cũng không phải chuyến đi buôn nào của má tôi cũng suôn sẻ.

Dù hoàn cảnh gia đình khó khăn, tôi vẫn rất thích tham gia các sinh hoạt tập thể ở trường. Có năm tôi còn được bầu làm trưởng ban văn nghệ của lớp, và tiết mục múa của lớp tôi đoạt giải nhì toàn trường. Có lẽ cái duyên với văn nghệ và việc tổ chức các sinh hoạt tập thể của tôi đã bắt đầu từ hồi đó! (Cười)

Sau này, bố tôi ra khỏi trại cải tạo rồi vượt biên cùng một người anh. Tiếp đó, một người anh khác và một người em trai cũng ra đi nhưng không bao giờ có tin tức trở về. Rồi bà ngoại cũng mất. Trong khi má tôi vẫn phải tiếp tục đi buôn xa để lo cho gia đình, tôi trở thành người lớn nhất còn ở nhà để trông nom các em, dù lúc ấy chỉ mới khoảng 15, 16 tuổi.

Trước mỗi chuyến đi, má tôi thường để lại một ít tiền cho tôi lo chuyện chợ búa, cơm nước. Thỉnh thoảng chú tôi cũng ghé qua xem mấy chị em ra sao, có khi còn dắt đi ăn phở. Những lần được chú đưa đi ăn như vậy cũng là một niềm vui nho nhỏ giữa những ngày tháng không có người lớn ở nhà, chỉ có mấy chị em với nhau.

Với Mike

Nhìn lại, tôi nghĩ chính hoàn cảnh gia đình đã khiến mình phải trưởng thành và biết gánh vác trách nhiệm từ rất sớm. Khi còn nhỏ, tôi chẳng nghĩ đó là nghị lực hay sự hy sinh gì cả. Chỉ đơn giản là hoàn cảnh bắt buộc thì phải làm,

Có lẽ những năm tháng ấy đã dạy tôi tinh thần trách nhiệm, sự tự lập và thói quen không ngại khó. Còn việc tích cực tham gia sinh hoạt tập thể từ thời đi học có lẽ cũng là một phần lý do khiến tôi dễ dàng gắn bó với những công việc văn hóa và cộng đồng sau này.

Tôi không nghĩ mình sinh ra đã là người mạnh mẽ. Chính những hoàn cảnh và trách nhiệm trong cuộc sống đã từng bước rèn luyện cho tôi điều đó.

Càng lớn tuổi, tôi càng thấm thía và biết ơn những hy sinh của má tôi. Chính cách má tôi một mình gánh vác cả gia đình trong những năm tháng khó khăn đã cho tôi một tấm gương về tinh thần trách nhiệm và sự kiên cường.

BT: Mọi hành trình đều bắt đầu từ nền tảng học vấn. Chị có thể chia sẻ đôi chút về thời đi học và điều gì đã truyền cảm hứng để chị theo đuổi ngành kỹ sư đầy thử thách?

MH: Khi quyết định rời Việt Nam, điều tôi mong muốn nhất là có được tự do và một tương lai tốt đẹp hơn. Nhưng khi đặt chân đến Hoa Kỳ, đối diện với những khó khăn của cuộc sống nơi xứ người, tôi nhận ra rằng nếu muốn thay đổi tương lai, mình cần phải học để có một nghề nghiệp vững vàng.

Điều thú vị là cơ duyên đưa tôi đến với ngành Computer Science lại bắt đầu từ một trải nghiệm rất đơn giản.

Khi mới đến Mỹ, trong những lần đi làm giấy tờ, tôi thấy các nhân viên văn phòng sử dụng một loại máy mà chỉ cần gõ vài thao tác là có thể tìm ra rất nhiều thông tin. Tôi vô cùng ngạc nhiên và tò mò, tự hỏi làm sao một chiếc máy lại có thể lưu trữ và tìm kiếm được nhiều thông tin như vậy.

Chính sự tò mò ấy đã khiến tôi muốn tìm hiểu nguyên lý hoạt động của máy điện toán và cuối cùng quyết định chọn theo học ngành Computer Science - Khoa học Máy tính.

Vào thời điểm đó, trong số những người Việt Nam tôi quen biết, phần đông sinh viên theo ngành kỹ thuật thường chọn Electrical Engineering, Aerospace Engineering hoặc Mechanical Engineering. Tôi gần như không gặp một sinh viên Việt Nam nào khác theo học Computer Science trong môi trường của mình lúc bấy giờ.

Tôi không chọn Computer Science vì biết trước ngành này sẽ phát triển mạnh mẽ như ngày nay. Đơn giản là vì tôi tò mò muốn biết những chiếc máy ấy hoạt động như thế nào. Không ngờ sự tò mò trong những ngày đầu đến Mỹ lại trở thành bước khởi đầu cho cả con đường học vấn và sự nghiệp của mình.

BT: Việc phát triển sự nghiệp trong khi phải cân bằng các trách nhiệm cá nhân chưa bao giờ là dễ dàng. Những cột mốc hoặc thử thách đáng nhớ nhất trong giai đoạn đầu sự nghiệp kỹ sư của chị là gì?

MH: Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi bắt đầu sự nghiệp tại IBM ở Tucson, Arizona, trong khi chồng tôi lúc ấy làm việc tại vùng Phoenix Chandler. Vì sống cách nhau khoảng hai giờ lái xe, hai vợ chồng chỉ gặp nhau vào cuối tuần.

Sau khi có con gái đầu lòng, tôi quyết định tìm việc ở Phoenix để gia đình được đoàn tụ. May mắn là tôi được Motorola mời phỏng vấn. Khi họ hỏi tôi có sẵn sàng đi công tác quốc tế, đặc biệt là sang Malaysia hay không, tôi lập tức trả lời rằng mình rất thích đi công tác nước ngoài!

Thú thật, lúc ấy con gái tôi mới khoảng một tuổi, tôi chẳng muốn xa con chút nào. Nhưng vì rất cần công việc này nên đành trả lời như vậy. Nói chung là lúc ấy tôi cũng hơi nói quá lòng mình một chút! (Cười)

Cuối cùng tôi được nhận vào Motorola. Khoảng sáu tháng sau, vào năm 1996, điều tôi lo ngại đã trở thành sự thật: tôi phải sang Malaysia công tác suốt bốn tuần.

Công việc rất căng thẳng, gần như ngày nào cũng làm, kể cả cuối tuần. Nhưng điều khó khăn nhất đối với tôi không phải là công việc mà là nỗi nhớ con. Thời ấy chưa có video call, điện thoại quốc tế lại rất đắt, mà con gái còn quá nhỏ để có thể trò chuyện với mẹ qua điện thoại.

Tôi vẫn nhớ ngày trở về sau chuyến công tác đầu tiên. Con gái ra phi trường đón nhưng lại không nhận ra mẹ! Tôi đưa tay ra muốn bế mà cháu nhất định không chịu. Cảm giác lúc ấy thật khó diễn tả.

Vậy mà chỉ được ở nhà vài tuần, tôi lại phải sang Malaysia lần thứ hai, lần này kéo dài thêm bốn, năm tuần, và trong suốt chuyến đi chỉ có đúng một ngày nghỉ.

May mắn là những nỗ lực ấy đã mang lại kết quả xứng đáng. Sau khi công việc tại Malaysia hoàn tất thành công, tôi được hãng tuyên dương và được thăng chức, mở ra thêm những cơ hội phát triển trong sự nghiệp.

Nhìn lại, đó là một trong những thử thách đáng nhớ nhất của tôi khi vừa bắt đầu xây dựng sự nghiệp vừa làm mẹ. Nó giúp tôi trưởng thành hơn trong công việc, nhưng cũng cho tôi hiểu rằng đôi khi để nắm bắt một cơ hội tốt, mình phải chấp nhận những hy sinh không hề dễ dàng.

SỰ NGHIỆP & Ý CHÍ VƯƠN LÊN

BT: Chị đã làm được một điều kỳ diệu: một mình nuôi dạy hai con gái suốt 14 năm trong khi vẫn làm việc toàn thời gian. Chị đã tìm thấy nguồn sức mạnh nội tại từ đâu trong những năm tháng nhiều lo

toan đó?

MH: Thật ra, tôi cũng không nghĩ mình là người có nghị lực gì đặc biệt. Chỉ đơn giản là hoàn cảnh bắt buộc thì mình phải làm thôi. Khi đã quyết định sống riêng và có hai đứa con cần chăm sóc, tôi biết mình phải tự đứng vững và lo cho ba mẹ con.

Tôi còn nhớ những ngày đầu dọn vào căn nhà mới. Có biết bao nhiêu việc trước đây tôi chưa từng phải làm, từ đóng đinh vào tường drywall, thông bồn cầu bị nghẹt cho đến sửa chữa những thứ lặt vặt trong nhà. Home Depot trở thành nơi tôi lui tới thường xuyên. Cái gì không biết thì hỏi nhân viên, rồi về nhà tự tìm cách làm. Ngay cả chuyện cắt cỏ cũng là một thử thách. Máy cắt cỏ nặng quá, một mình tôi đẩy không nổi, thế là hai mẹ con phải cùng nhau đẩy! (Cười)

May mắn là tôi có gia đình luôn sẵn lòng giúp đỡ. Em trai tôi từng bay từ Texas sang ở cả tuần để giúp sửa sang nhà cửa. Bố tôi thường đón các cháu sau giờ học rồi đưa về nhà em gái tôi để các cháu được chăm sóc trong lúc tôi đi làm. Có lần tôi bị bệnh nặng phải nằm bệnh viện cả tuần, em gái đã đón cả hai cháu về nhà chăm sóc. Tôi thật sự không biết mình sẽ xoay xở ra sao nếu thiếu sự giúp đỡ ấy.

Bên cạnh việc đi làm và lo cho cuộc sống hằng ngày, tôi đặc biệt quan tâm đến chuyện học của hai con. Tôi không muốn các con mất căn bản từ nhỏ rồi gặp khó khăn khi lên những lớp cao hơn. Vì vậy, tối nào tôi cũng kèm các con học và cho làm thêm bài tập.

Mãi đến khi lớn lên, hai con mới kể rằng hồi nhỏ có những lúc rất ghét mẹ, đặc biệt là khi bị bắt học thuộc bảng cửu chương. Hai chị em từng chui vào closet ngồi khóc với nhau vì không muốn học nữa! Nghe kể tôi vừa thương vừa buồn cười, vì hồi đó hoàn toàn không biết chuyện này. (Cười)

Những năm đầu sống riêng thật sự rất vất vả, nhưng có một điều khá đặc biệt: tuy cực nhọc hơn về thể chất, tinh thần tôi lại thoải mái hơn trước rất nhiều. Không còn những trận cãi vã hay những đêm thao thức vì buồn bực. Mỗi tối, khi xong hết mọi việc, tôi có thể đặt lưng xuống là ngủ ngay!

Nhìn lại 14 năm ấy, tôi nghĩ nghị lực của mình đến từ trách nhiệm đối với hai con, từ sự bình yên mà tôi tìm lại được, và từ tình thương, sự giúp đỡ của gia đình, bạn bè. Tôi đã cố gắng rất nhiều, nhưng không thể nói rằng mình đã vượt qua tất cả một mình.

BT: Trong giai đoạn bận rộn và nhiều thử thách nhất, chị vẫn quyết định hoàn thành chương trình Thạc sĩ thay vì chọn giải pháp dễ dàng hơn. Điều gì đã thôi thúc chị vượt qua những đêm thức trắng để hoàn thành mục tiêu này?

MH: Thật ra, khi tốt nghiệp Cử nhân Computer Science, tôi chỉ muốn đi làm kiếm tiền chứ chưa hề nghĩ đến việc học tiếp. Lúc ấy, có được bằng đại học và một công việc ổn định đã là điều tôi mong muốn.

Nhưng tôi có một cô bạn người Thái Lan đang học Thạc sĩ, luôn khuyến khích tôi học tiếp vì bạn tin rằng tôi có khả năng tiến xa hơn. Ngay cả sau khi trở về Thái Lan, bạn vẫn thường viết thư động viên tôi. Chính những lời khuyến khích ấy đã khiến tôi bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về việc học lên Master.

Cuối cùng, khi con gái thứ hai được khoảng một tuổi, tôi quyết định trở lại trường. May mắn là hãng nơi tôi làm việc có chương trình hỗ trợ học phí. Tuy nhiên, vì vừa đi làm toàn thời gian vừa chăm sóc hai con nhỏ, tôi chỉ có thể học mỗi học kỳ một lớp. Chương trình Thạc sĩ vì thế kéo dài đến năm năm.

Khó khăn nhất là vào học kỳ cuối cùng. Đó cũng chính là lúc cuộc hôn nhân của tôi tan vỡ, tôi phải dọn ra ở riêng và bắt đầu cuộc sống mới với hai con gái. Giữa bao nhiêu chuyện phải lo, tôi đã thật sự nghĩ đến việc bỏ học.

Nhưng rồi tôi tự hỏi: Mình đã cố gắng gần năm năm, chẳng lẽ chỉ còn một lớp nữa mà lại bỏ cuộc? Thế là tôi quyết định cố gắng thêm một lần nữa.

Cuối cùng, tôi hoàn thành môn học ấy với điểm B, vừa đủ điều kiện để tốt nghiệp chương trình Thạc sĩ. Có lẽ chưa bao giờ trong đời tôi lại vui vì một điểm B đến như vậy! (Cười)

Nhìn lại, tôi nghĩ điều giúp mình đi đến cuối cùng chính là quyết tâm không muốn bỏ dở những gì đã theo đuổi suốt bao năm. Tôi cũng luôn biết ơn cô bạn Thái Lan đã khuyến khích tôi bước vào hành trình ấy. Nếu không có bạn, có lẽ tôi đã hài lòng với bằng Cử nhân và chẳng bao giờ nghĩ đến việc học tiếp.

BT: Là một nữ kỹ sư thành công, chị có lời khuyên nào dành cho các bạn trẻ đang nỗ lực cân bằng giữa gia đình, học vấn cao hơn và hoài vọng sự nghiệp?

MH: Nếu có một lời khuyên mà tôi thật sự muốn gửi đến các bạn trẻ, đặc biệt là các bạn nữ, thì đó là đừng ngừng việc học quá sớm. Theo kinh nghiệm của tôi, nếu có điều kiện và ngành nghề phù hợp, các bạn nên cân nhắc học tiếp lên Master thay vì dừng lại ở Bachelor s Degree.

Và nếu đã có ý định học tiếp, tôi khuyên nên thực hiện ngay sau khi tốt nghiệp đại học, khi chưa có quá nhiều trách nhiệm gia đình. Bởi một khi đã lập gia đình, có con nhỏ và đi làm toàn thời gian, việc trở lại trường học sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Tôi nói điều này từ chính kinh nghiệm của bản thân.

Như tôi đã chia sẻ, tôi chỉ quyết định học Master sau khi đã có gia đình và hai con nhỏ. Việc phải cùng lúc lo công việc, học hành và gia đình đã tạo ra những áp lực rất lớn, không chỉ cho bản thân mà còn ảnh

With Team in Malaysia

Sinh hoạt cộng đồng

hưởng đến cuộc sống hôn nhân.

Tôi không hối tiếc vì đã học lên Master, nhưng nếu được làm lại, chắc chắn tôi sẽ chọn học sớm hơn, trước khi lập gia đình và có con.

Tôi cũng nghĩ rằng phụ nữ không nên cảm thấy mình phải lựa chọn giữa sự nghiệp và gia đình. Chúng ta hoàn toàn có quyền theo đuổi cả hai, nhưng cần biết sắp xếp những mục tiêu quan trọng vào thời điểm thích hợp. Và nếu đã có gia đình, sự chia sẻ trách nhiệm và hỗ trợ thực tế từ người bạn đời là điều rất quan trọng. Một người không thể mãi gánh vác tất cả mà không cảm thấy mệt mỏi.

Cuối cùng, tôi muốn nhắn nhủ các bạn trẻ rằng hãy mạnh dạn đặt mục tiêu cho bản thân và cố gắng thực hiện khi có cơ hội. Nhưng bên cạnh việc xây dựng sự nghiệp, cũng đừng quên dành thời gian cho gia đình, chăm sóc sức khỏe và giữ sự cân bằng trong cuộc sống. Bởi thành công trong công việc là điều đáng quý, nhưng hạnh phúc gia đình và sự bình yên trong tâm hồn cũng quan trọng không kém.

CỐNG HIẾN CHO CỘNG ĐỒNG ARIZONA

BT: Với vai trò Tổng Thư Ký Cộng Đồng Việt Nam tại Arizona cũng như người tình nguyện tại các chùa địa phương, điều gì đã bén duyên và thôi thúc chị dành trọn tâm huyết cho công tác cộng đồng?

MH: Thật ra, cơ duyên đưa tôi đến với công tác cộng đồng cũng khá bất ngờ, vì ban đầu tôi hoàn toàn không có ý định tham gia vào Ban Điều Hành Cộng Đồng.

Khoảng chín, mười năm trước, trong một chương trình Tết Nguyên Đán, có một bác lớn tuổi đã xúc động, rơm rớm nước mắt kêu gọi thế hệ trẻ mạnh dạn đứng ra gánh vác công việc cộng đồng, vì lúc ấy nhiệm kỳ của Ban Điều Hành cũ đã kết thúc mà chưa có người tiếp nối.

Lời kêu gọi ấy khiến anh David Vũ muốn dấn thân và cùng một số anh chị thành lập liên danh ứng cử. Khi liên danh còn thiếu người đảm nhận chức vụ Thư Ký, anh Trọng Phúc nghĩ tôi là người thích hợp nên đã liên lạc mời tôi tham gia.

Lúc đó, tôi đang đi làm toàn thời gian, một mình nuôi hai con gái, điều hành Serenity Dance và tham gia các sinh hoạt tại chùa, nên thật sự không muốn nhận thêm trách nhiệm. Tôi đã từ chối nhiều lần, nhưng anh Trọng Phúc cứ kiên trì thuyết phục, nói rằng đằng nào tôi cũng thường xuyên đưa Serenity tham gia các chương trình cộng đồng, nên làm thêm Thư Ký chắc cũng chẳng bận hơn bao nhiêu. Cuối cùng tôi miễn cưỡng đồng ý! (Cười)

Sau đó, vì những bất đồng trong quá trình ứng cử, liên danh chúng tôi quyết định thành lập một tổ chức riêng, lấy tên là Cộng Đồng Việt Nam Arizona. Tôi ủng hộ quyết định ấy vì tin rằng thế hệ trẻ cũng cần được trao cơ hội để đóng góp và chứng minh khả năng của mình.

Khi tổ chức bắt đầu hoạt động, ngoài công việc Thư Ký, tôi còn đảm nhận thêm việc điều phối sân khấu, tổ chức chương trình, viết bài tường trình và liên lạc với các vị khách mời. Thế là từ một người chỉ định giúp một chút, tôi càng ngày càng lún sâu vào công tác cộng đồng! (Cười)

Nhìn lại, tôi thấy đây là một cơ duyên rất đặc biệt. Tôi không bắt đầu vì muốn có chức vụ hay danh xưng, mà chỉ vì được mời góp sức trong lúc cộng đồng cần người. Rồi qua những chương trình đã thực hiện, tôi dần tìm thấy niềm vui và ý nghĩa trong công việc thiện nguyện.

Dù là tham gia sinh hoạt tại chùa, điều hành Serenity hay làm việc cho cộng đồng, điều quan trọng nhất đối với tôi vẫn là được góp một phần công sức để duy trì những sinh hoạt văn hóa và làm điều gì đó có ích cho cộng đồng người Việt tại Arizona.

BT: Qua nhiều năm gắn bó, chị thấy Cộng Đồng Việt Nam tại Arizona đã phát triển và thay đổi như

Chị Minh Hà được thị trưởng thành phố Chandler tuyên dương

thế nào? Chị kỳ vọng gì ở thế hệ trẻ trong việc gìn giữ văn hóa nguồn cội?

MH: Cộng Đồng Việt Nam Arizona là một tổ chức còn khá trẻ, được thành lập chưa tới 10 năm, nhưng theo tôi, Cộng Đồng đã phát triển và thay đổi rất nhanh trong khoảng thời gian ấy. Từ những bước đầu xây dựng tổ chức, đến nay Cộng Đồng đã có nhiều chương trình văn hóa và nhân văn phong phú, thiết thực, với những sinh hoạt được tổ chức thường xuyên và ngày càng đa dạng.

Điều tôi trân quý nhất là hướng phát triển của Cộng Đồng không chỉ chú trọng đến thế hệ tương lai mà còn không quên tri ân những thế hệ cha ông đi trước, những người đã hy sinh, vất vả để tạo dựng nền tảng cho con cháu hôm nay.

Đối với giới trẻ, Cộng Đồng đã tổ chức nhiều chương trình như Youth Fashion, Kids Got Talent, Beauty Pageant, Little Princess Contest, Recycled Fashion Contest, thi áo dài và thi làm lồng đèn. Những chương trình này không chỉ tạo cơ hội cho các em phát triển tài năng, sự sáng tạo và lòng tự tin mà còn khuyến khích các em tham gia sinh hoạt cộng đồng và tìm hiểu thêm về văn hóa Việt Nam.

Song song với những sinh hoạt dành cho giới trẻ, Cộng Đồng vẫn duy trì chương trình Tình Thương Tình Người dành riêng cho các vị cao niên, đều đặn hai lần mỗi năm. Điều đáng quý là ngay cả trong thời gian đại dịch COVID, chương trình này cũng không bị gián đoạn. Với tôi, đó là một thí dụ rất cụ thể về tinh thần biết ơn và sự quan tâm đến thế hệ đi trước.

Riêng về thế hệ trẻ, tôi không chỉ mong các em biết yêu quý văn hóa Việt Nam mà còn mong các em có cơ hội và sự tự tin để tiếp nối những công việc của thế hệ đi trước.

Serenity Dance là một thí dụ rất gần gũi với tôi. Khi hai con gái tôi lên đại học và không còn thời gian tham gia, tôi đã từng nghĩ đến chuyện ngưng hoạt động nhóm vì bản thân không biết dạy múa hay biên đạo. Nhưng Natalie, một thành viên rất yêu thích múa, đã muốn Serenity tiếp tục. Em bắt đầu học lại những bài múa cũ để hướng dẫn các bạn, rồi dần dần tự biên đạo những tiết mục mới.

Hiện nay, Natalie gần như đã đảm nhận toàn bộ việc điều hành nhóm, từ sắp xếp lịch tập, chọn bài múa, chuẩn bị chương trình đến việc tổ chức biểu diễn. Tôi chủ yếu hỗ trợ phía sau và cùng em trao đổi những kế hoạch cần thiết.

Nhìn thấy Natalie trưởng thành và có thể tiếp nối công việc ấy, tôi cảm thấy rất vui. Tôi nghĩ điều quan trọng không chỉ là dạy cho thế hệ trẻ biết yêu văn hóa Việt Nam, mà còn phải tạo cơ hội và tin tưởng để chính các em trở thành những người tiếp tục gìn giữ và phát huy văn hóa ấy.

BT: Mùa Tạ Ơn là dịp để tri ân. Nhìn lại những đóng góp của mình cho cộng đồng tại Arizona, điều gì làm chị cảm thấy biết ơn và trân quý nhất trong mùa Thanksgiving năm nay?

MH: Điều tôi biết ơn nhất là trong suốt những năm tham gia sinh hoạt cộng đồng, tôi đã có cơ hội quen biết và làm việc cùng rất nhiều người có tấm lòng, sẵn sàng bỏ thời gian và công sức để giúp đỡ người khác.

Tôi luôn nghĩ rằng công việc cộng đồng không thể chỉ dựa vào sự cố gắng của một cá nhân. Đằng sau mỗi chương trình văn nghệ, mỗi lễ hội văn hóa hay một buổi gây quỹ đều có rất nhiều người âm thầm đóng góp. Có người bỏ công tổ chức, có người chuẩn bị thức ăn, có người giúp vận chuyển, trang trí, có người đóng góp tài chánh, và cũng có những người đơn giản là đến tham dự để ủng hộ. Mỗi sự đóng góp, dù lớn hay nhỏ, đều đáng trân quý.

Qua những lần tham gia các sinh hoạt tại chùa, tôi càng cảm nhận rõ điều đó. Chẳng hạn, trong những đợt làm bánh, làm kem chuối để gây quỹ, có người bỏ công chuẩn bị

nguyên vật liệu, có người giúp làm, người giúp bán, người mua ủng hộ. Số tiền thu được có thể không phải là một con số lớn, nhưng điều làm tôi vui là thấy nhiều người cùng chung tay vì một mục đích tốt đẹp.

Tôi cũng rất biết ơn các phụ huynh và các em trong Serenity Dance. Suốt nhiều năm, phụ huynh đã dành thời gian đưa đón con em đi tập và biểu diễn, còn các em thì cố gắng sắp xếp việc học và những sinh hoạt riêng để tham gia. Nhờ sự hỗ trợ ấy mà nhóm có thể duy trì hoạt động và góp mặt trong nhiều chương trình văn hóa Việt Nam tại Arizona.

Có lẽ điều tôi trân quý nhất không phải là mình đã đóng góp được bao nhiêu, mà là những tình cảm và sự gắn bó có được trong quá trình làm việc chung. Có những người ban đầu chỉ quen nhau qua một chương trình, rồi dần dần trở thành bạn bè. Và sau mỗi lần tổ chức thành công một chương trình, niềm vui lớn nhất là biết rằng công sức của nhiều người đã không uổng phí.

Nhân mùa Tạ Ơn năm nay, tôi muốn gửi lời cảm ơn chân thành đến tất cả những người đã từng cùng tôi góp sức trong các sinh hoạt cộng đồng. Tôi thấy mình may mắn vì có cơ hội được làm việc với những người như vậy. Chính họ đã giúp tôi hiểu rằng việc thiện nguyện không chỉ là cho đi thời gian và công sức, mà bản thân mình cũng nhận lại rất nhiều niềm vui, tình bạn và những kỷ niệm đẹp.

VŨ ĐOÀN SERENITY & NIỀM VUI NGHỆ THUẬT

BT: Suốt 15 năm qua, Vũ Đoàn Serenity đã góp phần gìn giữ nét đẹp văn hóa Việt qua âm nhạc và vũ điệu. Cơ duyên nào đưa chị đến việc đồng sáng lập và điều hành vũ đoàn này?

MH: Cơ duyên thành lập Serenity Dance thật ra bắt đầu rất tình cờ.

Trong những năm một mình nuôi hai con gái, tôi thường đưa các con đến Tu Viện Phước Tường vào những ngày cuối tuần. Lúc ấy, tu viện thường tổ chức các chương trình văn nghệ gây quỹ. Một chị trong nhóm Phật tử nảy ra ý tưởng tập hợp các em nhỏ có cha mẹ thường đến chùa để thành lập một nhóm múa phục vụ những chương trình này.

Cùng quý sư cô của Tu Viện Phước Tường

Tôi rất hưởng ứng vì muốn hai con gái có cơ hội tìm hiểu văn hóa Việt Nam qua những bài hát, điệu múa, trang phục và đạo cụ biểu diễn.

Tuy nhiên, vì các em sinh ra và lớn lên tại Hoa Kỳ nên khả năng tiếng Việt còn hạn chế, trong khi chị khởi xướng nhóm lại không thông thạo tiếng Anh. Chị thường nhờ tôi giúp truyền đạt, liên lạc với các em. Tôi cứ giúp hết chuyện này đến chuyện khác, rồi chẳng biết từ lúc nào lại trở thành người đảm nhận việc điều hành nhóm! (Cười)

Tôi không phải người dạy múa hay biên đạo. Chính các em tự tập luyện và hướng dẫn lẫn nhau, trong đó có con gái út của tôi. Còn tôi phụ trách việc tổ chức, sắp xếp lịch tập, liên lạc với phụ huynh, lo trang phục, đạo cụ và những công việc hậu trường.

Khi thấy các em biểu diễn ngày càng đẹp, tôi nghĩ nếu chỉ múa trong phạm vi chùa thì thật uổng khả năng của các em. Từ đó, tôi bắt đầu đưa Serenity tham gia các lễ hội và chương trình văn hóa của cộng đồng người Việt tại Arizona.

Ban đầu, tôi chỉ mong các con có một sinh hoạt lành mạnh và cơ hội gần gũi hơn với văn hóa Việt Nam. Không ngờ từ một nhóm múa nhỏ phục vụ các chương trình tại chùa, Serenity đã duy trì hoạt động suốt 15 năm và trở thành một phần rất thân thương trong cuộc sống của tôi.

Điều tôi mong muốn là Serenity không chỉ là nơi các em đến học múa và biểu diễn, mà còn là nơi các em có thể kết bạn, rèn luyện sự tự tin, tinh thần trách nhiệm và hiểu thêm về văn hóa Việt Nam. Vì vậy, ngay từ đầu, chúng tôi đã cố gắng duy trì các lớp múa hoàn toàn miễn phí, để những em yêu thích múa đều có cơ hội tham gia, không phân biệt hoàn cảnh hay khả năng tài chánh.

Và sau 15 năm ấy, nhà tôi cũng đã trở thành một cái kho chứa đầy trang phục và đạo cụ biểu diễn của Serenity! (Cười)

Với nhóm Serenity Dance Group

BT: Không chỉ bảo tồn văn hóa, vũ đạo còn mang đến không gian sáng tạo cho nhiều thế hệ. Chị đã chứng kiến nghệ thuật múa giúp các bạn trẻ rèn luyện sự tự tin và kỷ luật như thế nào?

MH: Qua nhiều năm đồng hành với Serenity, điều khiến tôi vui nhất là được chứng kiến các em dần trở

nên tự tin, hòa đồng và có tinh thần trách nhiệm hơn.

Tôi nhớ nhất câu chuyện của một bé trai tên Kevin Nguyễn. Lúc đầu, mẹ em năn nỉ mãi mà Kevin nhất định không chịu tham gia nhóm múa. Cuối cùng, mẹ phải dụ bằng cách hứa mua cho em một chiếc điện thoại thì em mới chịu đi! (Cười)

Những ngày đầu, Kevin rất nhút nhát, ít nói chuyện với các bạn. Nhưng dần dần, em trở nên hòa đồng và thích tham gia các sinh hoạt của nhóm, đến mức có những bài múa không có phần của mình mà em vẫn muốn đứng vào tập theo.

Điều làm tôi vui nhất là một thời gian sau, Kevin đã khoe với mẹ rằng bây giờ khi phải đứng nói trước lớp ở trường, em không còn cảm thấy sợ như trước nữa.

Kevin không phải là trường hợp duy nhất. Nhiều em lúc mới gia nhập Serenity còn rụt rè, nhưng sau một thời gian sinh hoạt chung đã trở nên mạnh dạn hơn, có thêm bạn bè và những tình bạn ấy còn kéo dài ra ngoài các buổi tập múa.

Bên cạnh sự tự tin, các em còn học được tính kỷ luật và tinh thần trách nhiệm. Để có một tiết mục biểu diễn chỉ vài phút trên sân khấu, các em phải tập luyện nhiều lần và biết phối hợp với nhau.

Có những lần các em được mời dự tiệc sinh nhật của bạn bè, nhưng vì trùng lịch tập hoặc biểu diễn nên đành không tham dự, hoặc phải đến rất trễ. Ở tuổi các em, ai mà chẳng thích đi chơi với bạn! Nhưng các em vẫn cố gắng giữ trách nhiệm với nhóm, và điều đó khiến tôi rất cảm động.

Sau 15 năm, điều tôi trân quý không chỉ là những tiết mục Serenity đã trình diễn, mà còn là sự trưởng thành, những tình bạn và tinh thần trách nhiệm mà các em có được qua những năm tháng sinh hoạt cùng nhau.

BT: Về mặt cá nhân, vũ đạo dường như đem lại cho chị niềm vui, sự thư thái và khả năng bộc lộ cảm xúc. Việc bước lên sàn nhảy giúp chị giải tỏa áp lực công việc thường nhật ra sao?

MH: Cơ duyên đưa tôi đến với ballroom dancing thật ra bắt đầu từ một câu nói đùa!

Ngày trước, mỗi khi đưa Serenity Dance đi biểu diễn tại các chương trình văn nghệ của cộng đồng người Việt, sau phần văn nghệ thường có khiêu vũ. Một hôm, có một chú mời tôi ra sàn nhảy. Tôi thật thà trả lời: "Cháu không biết nhảy đâu chú ơi!"

Chú ấy ngạc nhiên nói: "Trời, manager của một nhóm múa mà lại không biết nhảy sao?"

Nghe vậy, tôi nghĩ bụng: Ừ há, mình quản lý cả một vũ đoàn mà lại không biết nhảy thì cũng hơi kỳ! Thế là tôi quyết định đi học ballroom dancing, mặc dù lúc ấy còn chưa có dance partner! (Cười)

Không ngờ từ một câu nói đùa, khiêu vũ dần trở thành một trong những niềm đam mê của tôi.

Dù công việc có bận rộn hay căng thẳng đến đâu, mỗi khi bước vào phòng tập nhảy, tôi gần như quên hết những chuyện bên ngoài. Bởi lúc ấy, tôi phải tập trung nghe nhạc, nhớ từng bước chân, phối hợp các động tác và làm theo hướng dẫn của thầy cô. Đầu óc bận rộn với việc học nhảy đến mức chẳng còn thời gian để nghĩ đến những áp lực công việc nữa!

Trước đây, tôi cũng từng thử đến phòng gym, chạy trên treadmill hay đạp xe tại chỗ, nhưng thú thật là thấy chán quá! Tập được một thời gian rồi lại bỏ. Còn khiêu vũ thì khác. Có âm nhạc, có những động tác mới để học và lúc nào cũng có thử thách.

Lúc mới học, tôi cảm thấy mình nhảy cứng đơ như một con robot! (Cười) Nhưng chính những thử thách ấy lại khiến tôi thích thú. Mỗi khi thấy mình tiến bộ, các động tác trở nên tự nhiên và uyển chuyển hơn, tôi lại càng muốn tiếp tục.

Với tôi, khiêu vũ không chỉ giúp giải tỏa căng thẳng mà còn mang lại niềm vui và cảm giác hào hứng khi học được điều mới. Điều tuyệt vời nhất là tôi không cảm thấy mình đang phải ép bản thân tập thể dục. Tôi tập vì thật sự yêu thích nó.

HẠNH PHÚC HIỆN TẠI & CỘT MỐC 60

BT: Chị và anh Mike cùng chia sẻ niềm đam mê vũ đạo rất đẹp từ những điệu Rumba trữ tình đến Cha-Cha sôi nổi. Sự đồng điệu này đã thắt chặt tình cảm và mang lại niềm vui sống hàng ngày cho anh chị như thế nào?

MH: Khiêu vũ thật sự đã đóng một vai trò rất đặc biệt trong chuyện tình cảm của vợ chồng tôi.

Khi mới quen và bắt đầu hẹn hò với Mike, hai chúng tôi vẫn còn khá xa lạ. Một hôm, tôi nhắn tin kể với anh rằng tôi đang học ballroom dancing và đang tìm một người bạn nhảy. Mike liền hỏi: "Anh có thể làm dance partner của em được không?" Và thế là chúng tôi bắt đầu đi học khiêu vũ cùng nhau.

Có một kỷ niệm mà đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rất rõ. Lần đầu tiên Mike và tôi nắm tay nhau chính là trong buổi học nhảy đầu tiên, vì thầy hướng dẫn hai người phải nắm tay nhau để tập.

Thú thật, lúc ấy tôi cảm thấy hơi ngượng ngùng, là lạ thế nào ấy! Hai người mới quen, chưa thân thiết bao nhiêu, vậy mà bây giờ vừa phải nắm tay, vừa phải đứng sát nhau để học nhảy. Tôi chưa quen với cảm giác đó chút nào! (Cười)

Nhưng cũng chính nhờ những buổi học khiêu vũ ấy mà chúng tôi dần dần cảm thấy thoải mái và gần gũi nhau hơn. Từ những bước nhảy còn vụng về ban đầu, chúng tôi có thêm nhiều cơ hội trò chuyện, tìm hiểu và xây dựng tình cảm. Cứ thế, mối quan hệ ngày càng gắn bó, để rồi từ dance partners, chúng tôi trở thành life partners.

Tôi nghĩ khiêu vũ cũng có nhiều

điểm giống với hôn nhân. Hai người phải biết phối hợp, tin tưởng và điều chỉnh theo nhau. Đôi khi bước sai nhịp, thậm chí giẫm lên chân nhau, nhưng quan trọng là biết cùng nhau tìm lại nhịp điệu.

Đến hôm nay, khiêu vũ vẫn là một niềm vui trong cuộc sống vợ chồng tôi. Trong buổi sinh nhật 60 tuổi vừa qua, tôi đã biểu diễn Rumba và Cha-Cha, còn Mike góp vui với tiết mục Rasputin rất sôi động, khiến khách tham dự được một phen cười vui vẻ.

Nhìn lại, tôi thấy thật thú vị. Ban đầu tôi chỉ muốn tìm một người bạn nhảy, không ngờ lại tìm được người bạn đời của mình.

Và tất cả bắt đầu từ cái nắm tay đầu tiên trong một lớp học khiêu vũ!

BT: Bí quyết nào giúp chị luôn giữ được tinh thần trẻ trung, yêu đời và năng lượng tích cực?

MH: Thật ra tôi không có bí quyết gì đặc biệt. Tôi chỉ nghĩ rằng càng lớn tuổi, mình càng phải chủ động chăm sóc sức khỏe, cả thể chất lẫn tinh thần.

Ngày trước, khi còn một mình nuôi hai con, tôi dành phần lớn thời gian cho công việc và gia đình. Bây giờ các con đã trưởng thành, cuộc sống ổn định hơn, tôi muốn dành thêm thời gian chăm sóc bản thân để có đủ sức khỏe tiếp tục làm những điều mình yêu thích.

Hai cô con gái cũng góp phần không nhỏ trong chuyện này. Con gái lớn của tôi là một clinical pharmacist, thường nhắc mẹ phải tập thể dục, đặc biệt là tập tạ để duy trì sức mạnh cơ bắp và bảo vệ xương khi lớn tuổi. Nhiều lúc nghe con nói chuyện mà tôi có cảm giác như đang đi khám bác sĩ vậy! (Cười)

Còn con gái út, ngoài công việc chính, cũng là một Pilates instructor, nên thường khuyến khích tôi tập Pilates. Thế là ngoài ballroom dancing, tôi còn tập Pilates và weight lifting. Gần như ngày nào trong tuần tôi cũng dành thời gian cho một lớp tập nào đó.

Nhưng ngoài việc tập luyện, tôi nghĩ tinh thần cũng rất quan trọng. Tôi thích học những điều mới, thích thử thách bản thân và luôn muốn có một điều gì đó để mong đợi.

Ở tuổi 60, tôi không nghĩ mình cần phải cố gắng sống như tuổi 30 hay 40. Tôi chỉ mong mình khỏe mạnh, còn năng lượng, còn sự tò mò để học hỏi và còn đủ sức tận hưởng cuộc sống.

Với tôi, trẻ trung không có nghĩa là không già đi, mà là dù ở tuổi nào, mình vẫn còn niềm vui, sự hào hứng và những mục tiêu để hướng tới.

BT: Là Gương Mặt Bìa Tháng 11 đại diện cho một hành trình sống "Mục Đích - Sức Mạnh - Niềm Vui", chị muốn gửi gắm thông điệp hay lời chúc nào đến quý độc giả nhân dịp Mùa Tạ Ơn này?

MH: Điều tôi muốn chia sẻ với quý độc giả là hãy luôn trân quý những gì mình đang có và đừng quên những người đã yêu thương, giúp đỡ mình trên đường đời.

Qua hành trình 60 năm của bản thân, tôi nhận ra rằng cuộc sống luôn cần có những mục tiêu để hướng tới. Trên con đường thực hiện những mục tiêu ấy, chắc chắn sẽ có những khó khăn và thử thách, nhưng chính những trải nghiệm đó có thể giúp chúng ta trở nên mạnh mẽ và kiên cường hơn. Và sau những năm tháng phấn đấu, cũng đừng quên dành thời gian tận hưởng những thành quả, những niềm vui và hạnh phúc trong cuộc sống.

Đó cũng chính là ý nghĩa của ba chữ Purpose Strength Joy mà tôi đã chọn cho chủ đề sinh nhật 60 tuổi của mình.

Tôi xin kính chúc quý độc giả cùng gia đình một mùa Tạ Ơn thật ấm áp, bình an và hạnh phúc. Mong rằng mỗi người, dù đang ở giai đoạn nào của cuộc đời, cũng luôn có những điều để hy vọng, có nghị lực để vượt qua thử thách và có thật nhiều niềm vui để tận hưởng cuộc sống. ■